

Tilfælde med, naar man, hvad jeg anser for ubestrideligt, maa sige, at der for Underdommeren er den samme praktiske Trang til at faae sagkyndig Bistand med Hensyn til disse Tilfælde, som jo dog ere af meget stor Vigtighed, idet der er Spørgsmaal om, hvorledes et Menneske er kommet af Dage. Det forekommer mig nok, at man kunde tage dette med, selv om det maatte ligge noget udenfor Rammen. Den Omstændighed, at der kan paavises andre Tilfælde af lignende Bestaffenhed paa andre Omraader, hvor der kunde være lignende Grund til at have sagkyndig Assistance, kan jeg ikke se i og for sig kan være afgjørende, thi Et er praktiske Tilfælde, hvor man kan benytte den sagkyndige Assistance, som der her er Tale om, og som saaledes altfaa naturlig bør knyttes til dette Lovforslag, og et Andet er de Tilfælde, hvor det er en sagkyndig Assistance af en anden Bestaffenhed, der behøves, og hvor det i enkelte Tilfælde maa være Dommerens Sag at staffe sig den paa anden Maade. — Jeg skal endnu kun gjøre en enkelt Bemærkning med Hensyn til et specielt Punkt i § 9, nemlig med Hensyn til Slægtskabet med Rettens Formænd eller mellem de Sagkyndige indbyrdes. Det er jo vistnok saaledes, at det kun er med Hensyn til Sø- og Handelsretten, at denne Bestemmelse er lovbunden, men jeg har rigtignok staaet i den Formening, at det var en fast Praxis i Justitsministeriet, naar der skulde udnævnes Dommere til de kollegiale Retter, da at paase, at der ikke kom nære Slægtinge ind i den samme Ret. Jeg har laabt mig fortælle — men det er jo muligt, at det er feilagtigt — at det skundom for enkelte Mænd, som ellers vare kvalificerede til at komme ind i Overretten, har været en Hindring i saa Henseende, at de havde nære Slægtinge der, og jeg er, skjøndt det ikke er helt lovbestemt, gaaet ud fra, at det maa siges at være en i Praxis brugt Fremgangsmaade ikke at sammensætte de kollegiale Retter paa denne Maade. Iøvrigt skal jeg indrømme, at Spørgsmaalet ikke har nogen særlig Betydning.

Krieger: Jeg har ved en i nær Forbindelse med denne staaende Sag havt Leilighed til at udtale, hvormegret Medlemmerne af det med Hensyn til dette andet Lovforslag nedsatte Udvalg paaskjønne, at den ærede Justitsminister har fremmet det nu foreliggende Lovforslag, saaledes som nu er sket. Hvis Thinget maatte bele denne vor Paaskjønnelse bedre og kraftigere, end ved efter Gode at fremme denne Sag saa hurtigt, som dens samvittighedsfulde Overveielse tilsteder, saaledes at det Tidrum, som maatte ligge mellem det andet Lovforslags Oversendelse til det andet Thing og nærværende Lovs endelige Afgjørelse for dette Things Vedkommende maa blive saa kort, som Omstændighederne paa nogen Maade tillade det.

Der er ganske vist ikke vigtige Spørgsmaal, som kræve Overveielse, og jeg tror ikke at seile, naar jeg mener, at et af de vigtigste Spørgsmaal er det, som er fremdraget af min ærede Kollega fra Kjøbenhavn (Mazén). Det vil imidlertid ikke overses, at, naar der skal gives nærmere jurisdiktionelle Bestemmelser i nærværende Lov, saa maa man ikke opstille Fordring paa Overholdelse af absolut Lovgivnings Konsekvens. Driver man denne Fordring paa Konsekvens altfor vidt, kommer det Hele til at strande, thi i en Lov om et enkelt Anliggende som dette kan man ikke ville ordne hele Søjretsjurisdiktionen. Jeg erkjender, at man kan tænke sig Forholdet ordnet forskelligt, og jeg vil ikke nu udtale nogen bestemt Mening om, hvad jeg for mit Vedkommende vilde anse for mest tilraadeligt; men det forekommer mig dog, at det ærede Medlem stillede et Spørgsmaal altfor principielt i en vis Forstand, medens han i en anden Retning uden Betænkelighed slog af paa det, som dog lige saa vel kan kaldes principielt, naar man vil opretholde Harmonien mellem de forskjellige Lovgivningsbestemmelser. Det er nu engang saa, at vi i Kjøbenhavn have det noget særegne Forhold, at Appellen foregaar fra Sø- og Handelsretten, fra en Domstol, som er sammensat med særlig tekniske Elementer, til Landets almindelige Højesteret, hvor saadanne ikke findes. Det har funnet gaa i en længere Række af Aar. Jeg tror, at det i og for sig vilde være et Fremskridt, dersom Højesteret forstærkedes med nogle søkyndige Medlemmer, hvor der var Spørgsmaal om Behandling af en Sag, som havde været paakjendt i Sø- og Handelsretten, men der har ikke vist sig at være nogen saadan Nødvendighed herfor, at Spørgsmaalet er blevet reist ad Lovgivningsveien. Jeg kan derfor heller ikke se, at det skulde være noget i sig selv saa Selvsølgeligt, at man ubetinget maa fordrø denne Overensstemmelse mellem første og anden Instants's Sammensætning, med andre Ord at Lovforslagets Bestemmelser med Hensyn til de søkyndige Medlemmers Deltagelse i Paakjendelsen uden tilsvarende Bestemmelser i Appellinstantsen skulde være saa principstridige, at de allerede af den Grund maatte være forkastelige. Lægger man saa afgjørende Vægt paa, at der er Udgang til Appel til en Domstol, som er sammensat paa lige Maade, af et juridisk Element som Formand og tekniske Bifiddere, kunde man jo gjøre Sø- og Handelsretten i Kjøbenhavn til Appellationsinstans i disse Sager for hele Landet. Denne Sag kræver jo vistnok nærmere Overveielse, men jeg kan ikke erkjende, at dette ene Synspunkt: fuld Overensstemmelse i Sammensætningen af første og anden Instants uden videre skulde være afgjørende. En saadan Forskjel som den, der efter det ærede Medlems Tanke vil komme mellem Under søgelsesrettens Sammensætning og Dom srettens Sammensætning, vilde paa den